

HÍRMONDÓ

A Nyíregyházi Evangélikus Gyülekezet hírei

XXXV. évf. 2. szám • 2026. július

**„Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság,
mint a bővizű patak.” (Ám 5,24)**

Az üzenet Istentől érkezett. A kézbesítő Ámosz próféta, a tékoai pásztor, akit Isten választott ki erre a munkára. Krisztus előtt a 8. században vagyunk. A kor képe egyúttal a kórkép is. Egyetértünk a Szentírás korábbi kijelentésével: *„Ami volt, ugyanaz lesz majd, és ami történt, ugyanaz fog történni, mert nincs semmi új a nap alatt.”* (Préd 1,9) Voltak, vannak, s talán lesznek is a hatalomnak birtokosai, kiváltságosai, élvezői és a hatalomnak kárvallottjai. Úgy gondolom, többről van szó, mint egyetérteni abban, hogy igen, legfeljebb a körülmények változnak, az ember ugyanaz marad.

Valamikor a Luther téren laktunk, és egy alkalommal az általános iskola emeleti ablakai nyitva voltak. Az énekkar próbált. Gárdonyi Zoltán zeneszerző által a 2Kor 5,10 alapján írt kánont énekelték: *„Nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt.”* Olyan erővel, hitelesen és felejthetetlenül, hogy máig élő élmény számomra. Krisztus ítélőszéke, ahol emberi manipuláció a legkisebb mértékben sem jut lehetőséghez. Mindnyájunknak.

A kődobálás zűrzavarában talán meg se halljuk. Mit? Többek között azt, hogy embernek lenni felelősséget is jelent. Másokért, magunkért. 1995. aug. 11-én kődobálás áldozata lett a vonaton egy 6 éves nyíregyházi kislány. Nagymamájával utazott, a résnyire nyitott ablakon berepült egy kő, homlokra talált. Nem sikerült kinyomozni, ki tette. Feltehetően gyerekek. Aligha lehetett gonosz szándék bennük. Szünidei időtöltés, haverokkal. A kődobálás mégis halált, fájdalmat okozott. Halkabb, hangosabb szó, suttyogás vagy kiabálás, a többiek kedvéért, vagy saját indulatokat, fájdalmat, haragot, irigységet, gyűlöletet, bosszút kinyilvánító szavak hullanak kövekként.

65 évvel ezelőtt néhány, indigóval sokszorosított igehirdetést küldtek a gyulai gyülekezetből. „Önmagunk lelkipozíciója” címen úrvacsorára előkészítő sorozat volt. Kihez forduljunk a mások által okozott sebeinkkel és az általunk másoknak okozott sebekkel, amennyiben teljes szívvel gyógyulásra, békességre, bűnbocsánatra vágyunk, valódira, nem hamisra. A napi adag gyógyszerért meg kell jelennünk az Áldott Orvos rendelőjében. Aki tanít, gyógyít, meghallgat, példát ad, képessé tesz követni, visszavezet, ha leállunk, vagy más irányba indulunk.

„Áradjon a törvény, mint a víz ...” Mit jelent? Jézus összefoglalta a törvényt: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. Ez az első és nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”* (Mt 22,37-40)

„Áradjon az igazság, mint a bővizű patak.” Melyik igazság? Az éppen regnáló, a tudomány, politika, sok más területen? Vannak igazságkeresők. Elszántan vagy rezignáltan. Vannak, akik figyelnek: ma éppen melyik igazság, kinek az igazsága aktuális, melyik nem veszítette még el a

szavatosságát? Pál írta: „*Nincs saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől, a hit alapján.*” (Fil 3,9)

Jézus „szólt azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: *Ha megmaradtok az én beszédemben, valóban az én tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz titeket.*” (Jn 8, 31-32) Az igazság személyhez kötött, Jézushoz, aki maga tudósít minket: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Az igazság nem valami, hanem Valaki.

Juhász Gyula: Imádság a gyűlölködőkért című versével kapcsolatban olvasom: „Ez a vers nem a békesség nyugalmaiból szól, hanem a világ zajából, ahol a gyűlölet még mindig 'égbe harsan'. S mi lehet, mi legyen a válasz: imádság.”

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölőket, és a köpködőket.
Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet
És hogy felettünk csak az Úr ítélhet.
A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.
Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölőket, és a köpködőket.
Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

▪ *Bozorády Zoltánné nyugalmazott lelkész*

TÁJÉKOZTATÓ PRESBITERI ÉS KÖZGYŰLÉSI DÖNTÉSEKRŐL

A Presbitérium 2026. május 27-én tartott ülésén:

- ❖ jóváhagyta a Túróczy Zoltán Evangélikus Óvoda, Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola (továbbiakban: Intézmény) 2025. évi zárszámadását;
- ❖ jóváhagyta az Intézmény 2026. évi költségvetését;
- ❖ elfogadta az Intézmény szabályzatának módosítását;
- ❖ elfogadta az Intézmény következő tanévre szóló pedagógus-továbbképzési programot;
- ❖ elfogadta az Intézmény Alapító Okiratának módosítását;
- ❖ elfogadta az Intézmény 2026-2027-es tanévében indítandó óvodai csoportok létszámát;
- ❖ elfogadta az Intézmény 2026-2027-es tanévében indítandó iskolai osztályok létszámát;
- ❖ elfogadta az Intézmény 2026-2027-es tanévében a kötelező és szabadon választható tanórákat;
- ❖ tájékoztatást hallgatott meg a Széna téri (Árok utca) bérlemény felmondásáról;
- ❖ tájékoztatást hallgatott meg az intézményvezető-választási eljárás menetéről;
- ❖ egyeztetést folytatott az Egyházközség tulajdonában lévő Érpatak, 80 HRSZ ingatlan eladásáról;
- ❖ egyeztetést folytatott a Borbányai imaház terveinek módosításáról;
- ❖ tájékoztatást hallgatott meg az Egyházközség első negyedévi gazdálkodásáról.

A Presbitérium 2026. június 24-én tartott ülésén:

- ❖ a Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség, mint a Túróczy Zoltán Evangélikus Óvoda, Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola fenntartója döntést

hozott az Intézmény 2026. augusztus 1-jével történő megüresedett főigazgatói állás betöltéséről: Kolosné Csesznák Orsolya Szilviát választotta meg;

- ❖ elfogadta az Egyházközségi Levéltár Kutatási Szabályzatának módosítását;
- ❖ döntött az Egyházközség alkalmazásában lévő Horváth Csabáné munkaidejének heti 30 órától 40 órára történő megemeléséről 2026. január 1-től visszamenőleges hatállyal;
- ❖ tájékoztatást hallgatott meg a Borbányai imaház terveinek módosításáról;
- ❖ döntött az Egyházközség III. körzetének (Borbányán) imaházépítésre elkülönített alszámla nyitásáról;
- ❖ döntött az Egyházközség V. körzetében történő fűnyíró vásárlásról;
- ❖ tájékoztatást hallgatott meg az I. körzetben történő tároló és kerítés vásárlásáról;
- ❖ tájékoztatást hallgatott meg a püspök úrral való egyeztetés alapján lelkesz kihelyezéséről;
- ❖ döntött arról, hogy a Széna téri lakás felújításához felhatalmazást ad a Műszaki Bizottság és az Elnökség részére;
- ❖ tájékoztatást hallgatott meg a Nagytemplom statikai vizsgálatával, valamint a szükséges beavatkozásokkal kapcsolatban.

▪ *Zsarnai Krisztián*
igazgató lelkesz

▪ *Veczánné Repka Jolán*
egyházközségi felügyelő

AZ ÚR AKARATA CÉLHOZ JUT VELE! (Ézs 53,10)

***Hulej Enikő* kisvárdai lelkesz nagyheti ige hirdetés-sorozata**

Sok évtizedes hagyomány szerint nagyhéten gyülekezetünkben az esti istentiszteleteken az Útmutató igéi alapján hangzik a prédikáció az ÚR Jézus passiójáról, s vele és általa az ÚR Isten akarata jut célhoz – a mi üdvösségünkre!

Nagyhétfő: Én vagyok! Jézus elfogása (Jn 18,1-11)

Mi látjuk-e a virágvasárnapi virágok mögött a keresztet? Jézus látta a megváltásra szoruló embereket. Mivel tudta, látta, ami reá várt, előrelépett. Jézus önkijelentésére a földre estek elfogói: szembesültek isteni hatalmával, fenségével. Jézus vére által Isten gyermekei örökre biztonságban lesznek, akarata célba jut az életükben. Fogadjuk el megváltó Krisztusunk ajándékát, hogy új, örök életünk lehessen!

Nagykedd: Nem vagyok. Tanítványi kudarc (Jn 18,12-27)

Én vagyok – mondta Jézus, és nem vagyok – mondta Péter. De te Jézus követője vagy-e? Csak a Szentlélek ajándékával lehetünk Urunk tanúságtevői. Az engedetlenség, az soha nem követés. De van visszaút kudarcainkból, bukásainkból. Jézus azért jött el, hogy mi beleállhassunk az ő követésébe.

Van újrakezdés, lehetek igazán a te tanítványod, mert a te kegyelmed mindennél nagyobb, Uram!

Nagyszerda: **Te vagy?** Helytartói kérdés (Jn 18,28-40)

Te vagy-e a zsidók királya? Ez a mai „lét-igénk”. Ő Isten Fia – ez halálának oka vádlói szerint. Te vele vagy, vagy ellene? Döntened kell! Pilátus sem maradhatott távolságtartó, döntenie kellett Jézus sorsáról. Aki Jézus elé kerül, az soha nem maradhat kívülálló: vele van, vagy ellene! Kicsoda Jézus az én számomra? Az én Uram és Királyom vagy! Megváltónk jót tervezett felőlünk, ő a mi igazságunk...

Nagycsütörtök: **Nem vagy...** Pusztító szándék (Jn 19,1-16)

Nem vagy a császár barátja, ha Jézust szabadon bocsátod! Halála által Isten megváltó akarata jut célhoz. Népe vezetői gonosztevőnek tartották Jézust, ezért követelték: feszítsd meg! Megzsarolták Pilátust, aki meghátrált. Nekünk császárunk van, nem királyunk! Ez hitvallás volt Isten ellen, mert nem ismerték fel az ő akaratát! Tartsunk önvizsgálatot személy szerint: mi sem vagyunk különbek! Menjünk oda Jézushoz, valljuk meg bűneinket, s éljük át, hogy Isten akarata a Megfeszítettel célhoz juthat a mi szívünkben, életünkben is!

A nagyheti sorozat záró istentisztelete – e szentségünk szereztetésének emlékünnepén – a Nagytemplomban úrvacsoraosztással zárult. Imádkozva olvasd és tanulgasd a minden este elhangzott lektói igéket az ÚR szenvedő Szolgájáról (Ézs 53,3-12), s énekelve imádkozd: A keresztfához megyek... (EÉ 208)!

- *Hulej Enikő nagyheti hangfelvételei alapján összeállította: Garai András*

(Ide kattintva elérhetőek Hulej Enikő korábbi igehirdetései: [Archív](#))

HÚSVÉTI ÜNNEP A TÚRÓCZYBAN

Március utolsó napján, a tavaszi szünet előtt, a hosszú téli hónapok után újból átvonultak a Nagytemplomba iskolánk gyermekei, s az őket kísérő pedagógusok. Húsvéti ünnepi istentiszteletre gyűltünk össze. Az istentisztelet keretén belül a 3/a osztályos tanulók „Ti ne féljetek!” címet viselő húsvéti történetet adták elő, melyre György Gizella osztályfőnökük készítette fel a gyermekeket. Köszönet a segítő pedagógus kollégának, Takács Fruzsínának és Zsarnai Krisztián igazgatólelkésznek, aki zongorán kísérte az énekeket. Köszönjük a támogató szülői közösségnek, hogy gondoskodtak a gyermekek öltözetéről és segítették az otthoni szövegtanulást.

Nagy ívet rajzolt a darab Jézus életéről, hiszen egy zakariási próféciával kezdődött. (Zak 9,9) Ő az Isten megígért Messiása, aki számárháton vonult be Jeruzsálembe. Ez a Jézus sokakat meggyógyított, a viharok parancsolt, a tanítványok halászhálója halakkal hemzsegette, mikor Jézus szavára vetették ki hálójukat. „Csoda történt!” – kiáltotta a Péter tanítvány szerepét játszó gyermek a darabban. Mindezek után Jeruzsálembe érkezve engedte, hogy a gonoszok elfogják, kigúnyolják, megverjék, s végül keresztre feszítsék! S ahogyan nincs húsvét nagypéntek nélkül, nincs húsvét feltámadás örömhíre nélkül! A színdarabban, mely teljesen hű volt a Bibliához, elhangzott az angyali szó a Jézust kereső asszonyok felé: „*Ne féljetek, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek! Nincsen itt, hanem feltámadt, ahogy megmondta!*”

Az igehirdetési szolgálatot az iskola egyik lelkésze, Zsarnainé Urbán Nóra végezte Mt 28,5-6 alapján. A lektórt János evangéliumából Kósáné Szmolár Viktória református hitoktató olvasta

fel. Az igehirdetésben Isten forgatókönyve állt a középpontban. Isten eltervezte az ember bűnbeesésekor, hogy Megváltót küld a világba. Isten forgatókönyvét, a Szentírást a kezünkbe tartva megismerhetjük megmentésünk történetét, mert Krisztus keresztre, húsvét csodája az emberért történt. Érted és értem, de a megváltás csak azé lesz, aki ezt hit által elfogadja! Isten tegye áldottá mindannyiunk számára ennek a drága ajándéknak az elfogadását!

▪ Zsarnainé Urbán Nóra iskolalelkész

BETELJESÜLT VÁGYAKOZÁS...

Gondolatok a mandabokori Imaház évfordulós ünnepsége kapcsán

Kedves Testvérek, mindenkit sok szeretettel köszöntök! Már régóta érlelődött szívemben az a vágy, hogy elmenjek a mandabokori Imaházba egy Istentiszteletre. Tudomásomra jutott, hogy április 19-én Keczkó Pál, az Északi Egyházkerület új püspöke fog szolgálni a 13 éve felszentelt Imaházban ünnepi Istentisztelet keretében.

Nem sokkal előtte kaptam egy telefonhívást Henzselné Julikától, hogy nincs-e kedvem a mandasi Istentiszteletre elmenni? Ők kocsival mennek, és elvinnének engem is. A válaszom nagyon gyors volt, hisz erre vágytam már régen! Elég sok ígés szívecske volt készen, és nagy igyekezettel készítettem még: ezeket vittem ajándékba.

Azt már tapasztalatokból mindnyájan tudjuk, hogy nem mindegy, milyen a fogadtatás. Itt bennünket nagy örömmel, szeretettel fogadtak a mandai testvérek. Már a gyülekezés alatt jó volt látni, hogy milyen szívélyesen köszöntik egymást a gyülekezet tagjai! Sok idős, és fiatal gyermekes családok is érkeztek. Mosolyogva köszöntötték egymást. Lassan megtelt az Imaház, és engem nagyon jó érzés töltött el. Az éneklést fiatalokból álló kis zenekar kísérte. Komoly

szolgálat ez, hiszen sokat kellett rá gyakorolniuk. Két gyülekezeti tag olvasta fel a kiírt olvasmányokat, ők is nagyon fontos szolgálatot végeztek.

Az igehirdetés után a fiatalok közül néhányan imádságokat olvastak fel, és a gyülekezet velük imádkozott. Püspök úr igehirdetéséből is kicsendült és megerősített engem, hogy még ilyen idősen is szólhatok néhány kedves szót a testvérekhez, és ez is szolgálat: *„A ti beszédeitek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, mi módon kell nektek kinek-kinek megfelelnetek.”* (Kol 4,6) Minden hívő kapott ajándékot Istentől, gyakoroljuk ezeket a gyülekezeteinkben is!

Az Istentisztelet befejező énekeibe a püspökünk is becsatlakozott gitárkíséretével. Nagyon csodálatos alkalom volt ez az ünnepi Istentisztelet! Gondolataimat a 133. Zsoltárral zárom: *„Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyafiak!”* ... *„Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!”*

- Babicz Pálné (83 éves), kistemplomi gyülekezet

CONSERVANDO ET RENOVANDO!

(Óvjuk, ápoljuk és újítsuk meg hitünket!)

Ezzel a mottóval került sor május 9-én a Magyarországi Evangélikus Egyház Északi Egyházkerületének „Találkozó Veled” Missziói Napjára, melynek több helyszínen zajló gazdag, figyelemfelkeltő, lélekemelő programján több mint ezren vettünk részt.

A rendezvény a 9 órai regisztráció után a Nagytemplomban közös énekléssel kezdődött dr. Bencze Gábor, a fóti kántorképző igazgatójának vezetésével. Áhítattal Hulej Enikő, a Filadelfia Evangélikus Egyházközség lelkesze szolgált, a hangszeres zenei kíséretről Keczkó Pál püspök és Zsarnai Krisztián esperes gondoskodtak.

Az áhítat után köszöntések következtek: Nyíregyháza polgármesterének, dr. Kovács Ferencnek elküldött köszöntését követően dr. Fábry György egyházkerületi felügyelő köszöntötte a rendezvény helyszínéül szolgáló, és a házigazda szerepét betöltő nyíregyházi, valamint az Északi Egyházkerülethez tartozó egyházmegyéket, egyházközségeket vezetőit, és nagy létszámban képviselt gyülekezeteit, a rendezvény szervezőit és a lebonyolításában lelkesen közreműködő önkénteseket. Köszöntőjét a vendéglátó Hajdú-Szabolcsi Egyházmegye vetített képes bemutatkozása követte Zsarnai Krisztián esperes előadásában.

A délelőtti program zárásaként az oltár előtti térben a 90 éves dr. Oszvald Péter nyugalmazott aneszteziológus főorvossal Keczkó Pál püspök beszélgetett „Az ÚR csodásan működik” címmel. A hitéletében és mindennapi orvosi munkájában még igen aktív, emberségében is példamutató idős orvos saját családjá II. világháborúbéli példáján keresztül beszélt arról, milyen útmutatást kapott otthonról ahhoz, hogy Istenben bízva életfeladatává válják a gyógyíthatatlan betegek istápolása. Meghatóan és meggyőzően szólt arról, hogy a nehéz időkben hogyan fogadott be édesapja minden segítséget kérőt az amúgy is népes családjukba. A befogadottak és a befogadók egymást segítve élték túl az édesanya korai halála miatt elárvultan, de egymás hitébe kapaszkodva és Istenhez fohászkodva a nehéz éveket. A későbbi, a Budapest-Fasori gimnáziumi éveire emlékezve nagy szeretettel mesélt tanáiról, a '48 utáni nyári táborokról, mint

megtérésének igazi helyszíneiről. Megkapó volt, ahogy saját kamaszkori megtéréséről szólva maga mellé állította a most tizenéves Zsarnai Mánuelet is.

A templomi szolgálatokat követően a Kossuth gimnázium, ill. a Túróczy iskola udvarán elköltött finom ebéd után felfrissülve tértünk vissza a templom melletti-mögötti benépesült Luther térre, ahol a hatalmas gesztenyefák árnyékában felállított sátrakban mindenki találhatott számára értékes nézegetni- és vásárolni valót: egyházi kiadványokat, könyveket, az Oázis Kertészet ízes és ízléses csomagolású termékeit, a szívvel-lélekkel készített dekorációkat, valamint Adámi Johanna bibliai ihletésű festményeit. A parókia előtt felállított Luther Színpadot az igen tehetséges gimnazista táncospár és a kicsinyek színes műsora tette emlékezetessé.

A Luther Kiadó könyvbemutatóján Laborczy Dóra O. Wikström „Káprázatos sötétség” című könyvéről beszélgetett Antal Bálinttal, a Luther Kiadó igazgatójával, és Sághy Balázs fordítóval, lelkigondozóval. Érdekes kérdéseket tett fel arról, hogyan építhető a gyülekezet a lelki úton

járók által; ki hogyan kapcsolódik ki; mit olvas a mai ember; hogyan lehet a könyv a modern gyökértelenség ellenszere; mik a lelkipendozás határai; hogyan segíthet a lelkipendozó a mentális egészség elérésében; hogyan világíthatja meg az evangélium a „félelmetes sötétséget”? Mindhárman ajánlották elolvasásra ezt a könyvet.

A délutáni programok mindkét iskolában szekcióprogramokkal folytatódtak. A Túróczy iskolában zenés bizonyágtétel a börtönmisszióról, beszélgetés a medializáltságról, ill. a tervezett új énekeskönyv zenei stílusairól lehetett hallani. A Kossuthban is színes volt az ajánlott paletta: bibliakörök, Luther-rajzfilm vetítése, sport és játék az iskola tanáraival a tornateremben, a Dr. Bánszki István (az iskola korábbi igazgatójáról elnevezett) Iskolatörténeti Múzeum megtekintése.

A 20-as számú, hagyományosan berendezett 30 főre tervezett teremben legalább 50-en szorongtunk nagy lelkesedéssel „Az ÚR tényleg csodásan működik!” kijelentés köré szervezett kerekasztal-beszélgetésen, amit dr. Oszvald Péter folytatott két teológussal, és valamikori, ill. mostani kollégáival arról, hogy mit tehet a hívő orvos a halálra készülő embertársa betegágya

mellett? A reménytelenül beteg páciens és az őt istápoló orvos viszonya nem egyszerű. Hogyan lehet ilyen helyzetben lelki kapcsolatot teremteni? Milyen társadalmi, lelkiismereti problémákat kell megoldani? Mikor kell, lehet, szabad még megműteni, életben tartani valakit? Milyen szerepet tölthet be a Krisztusért felajánlott szenvedés vagy az értelem, a morál egy ember életének utolsó szakaszában? Hogyan hozhat létfontosságú döntést az orvos a munkatársaival és a beteggel együtt?! Milyen lehet a hívő orvosnak a beteggel együtt naponta meghalni és feltámadni – mit jelent az élet teológiai szentsége? Ki hozhat döntést a „Térj meg most – sosem késő!” szellemében? Dr. Oszwald Péter válasza: van útlevelelünk a Mennyországba, ha kialakul a lelki kapcsolat a halálos beteg és gondozója között.

A délutáni szekcióülések után minden résztvevővel átvonultunk a Nagytemplomba, ahol az egész napos áldott rendezvényt az úrvacsorai Istentiszteleten Keczkó Pál püspök igehirdetése zárta a 98. Zsoltár alapigéjének a szabadító Isten dicséretére buzdító szavaival. Az úrvacsorát követően a gyülekezet a 397. ének közös eléneklése után fogadta Püspök úr úti áldását.

Köszönöm, hogy ott lehettem!

▪ Ági Anikó 80 éves gyülekezeti tag, tanárnő

DICSÉRJÉTEK AZ URAT!

Rendkívüli zenés áhítatot tartottunk a Nagytemplomban 2026. május 17-én. Németországi testvérvárosunkból – Iserlohnból – érkezett Nyíregyházára a városnapok alkalmával egy evangélikus ifjúsági kórus, a „Kinder- und Jugend Evangelische Kantorei” 25 fiatalból (7-11. osztályosokból) álló részkórusa Ute Springer karnagy és egyházzenei igazgató asszony vezetésével. Közvetlenül hazautazásuk előtt hangversenyeztek templomunkban, igen sokszínű, változatos, német, angolszász, afrikai liturgikus tételekből álló műsorral.

Mellettük a Túróczy Zoltán Evangélikus Iskola Glória Gyermekkórusa is szolgált mindannyiunk örömére, Kocsis Barbara tanárnő vezetésével és néhány tanító, tanár közreműködésével. Az alkalom végén a két kórus együtt is énekelt egy magyar és egy német nyelvű kórusművet. Német hittestvéreink bevallása szerint nagyon nehezen birkóztak meg a magyar szöveggel.

A hangversenyt liturgikus keretben tartottuk, így a kezdő és záró, mind a német evangélikusoknál, mind a magyar evangélikusoknál jól ismert gyülekezeti éneket is közösen énekelhettük, a helyiek magyarul, a vendégek németül. Szép és felemelő alkalom volt, amikor gyermekeink, fiataljaink énekükkel tettek tanúságot Istenbe vetett hitükről.

▪ dr. Kovács László Attila karnagy

BIZONYÁGTÉTEL

Szeretném Isten szabadítását továbbadni mindenkinek. Azt a békességet, amit Ő adhat, semmi és senki más nem tudta megadni. Pedig emberi erőmmel mindent megtettem és megpróbáltam, de egy idő után kiüresedett minden.

Gyerekként megismerhettem az Urat, fiatal kamaszként át is adtam az életemet neki egy ifjúsági héten. Nagymamám és édesanyám hite, szeretete nevelt fel engem és adott alapot. Viszont az élet nehézségei, a világ csábítása a gyermeki ragaszkodásomnál erősebbnek bizonyult.

Azt éreztem, a hit korlátokat ad, hogy Isten meg akar fosztani valamitől, így eltévelyedtem. Hosszú ideig teljesen kizártam őt az életemből. Viszont, amikor rosszra fordultak a dolgok, segítség kellett, mindig tudtam, hogy Őhöz fordulhatok. Ennél képmutatóbb életet nem is élhettem volna. Tudtam, hol a segítség. Hittem, hogy Ő létezik, mégsem akartam teljes szívemből vele járni.

Első gyermekünk, Benedek születése változtatta meg gyökeresen addigi életemet. A rengeteg lemondás, a felelősség egy élet iránt „jobb” emberré tett. Vége szakadt a bulizós, ivós, csapodár életnek. Bár a munka, érett párkapcsolat, házasság sokkal többet formált rajtam, és már rég nem a lázadó fiatal voltam. Mindig azt éreztem, hogy anyaként – ami előtte nem igazán szerettem volna lenni – beteljesedtem. Persze nehézségek voltak, átsírt éjszakák, fáradtság, de mindent kézben tudtam ÉN tartani, nem pedig...

Akkoriban lett kész a házunk és indult a költözés, berendezés. Férjem sokat dolgozott, így sok mindent, ami férfimunka, én és Beni intéztünk. Bútorszerelés, kerítéstervezés, alapanyag beszerzés. De nem éltem meg tehernek, a cselekvés mindig előbbre vitt. Benedekkel többször éreztem, hogy ajándékba kaptam őt, társnak, aki mindig velem van, elkísér. Ketten vagyunk a világ ellen. 2 éves korában indult meg a változás, amikor kismama lettem második fiunkkal. Terhességem első 20 hetében sokkal többet voltam rosszul, mint Benedekkel, és ráadásul anyaként már nem tehettem meg, hogy csak pihenek, amikor rosszul vagyok, mert az élet nem állt meg.

Benivel is itt indultak a nehézségek, eleinte az esti alvások csúsztak meg. Volt, hogy két órát altattam, és végtelen kérések, nyüglődések árán, teljes kimerültségben, kiabálva, sírva aludt csak el. Meggyötört lelkileg, fizikailag is. Erre csak pluszként jött a 2 éves dackorszak nappal. Az engedelmes, kedves, mindig mindenre kapható társam, cinkosom fellázadt. Több órás veszekedések, hisztikövetkezték. Úgy éreztem, elbuktam, de mivel még egyedül volt, türelmes tudtam maradni, már amennyire lehet egy ilyen helyzetben.

2024 júniusában megszületett második kisfiunk. A szülést és a kórházban töltött pár napot wellnessnek éltem meg, hogy végre nem nekem kell küzdenem az alvással és a nappalokkal, hanem kicsit átveszi tőlem végre valaki. Ezalatt annyira feltöltődtem, hogy az első hónap nehézségeit gyönyörűen áthidaltuk, szinte szárnyaltunk.

A „fekete leves” viszont csak ezután következett. Mindenki, aki segített, elment, férjem visszament dolgozni, és ott maradtam a két kicsivel, teljesen más igényekkel. Itt romlott el Benedek nappali alvása is. Két gyerek sírása, különböző igénye... Aki volt már szülő, biztosan tudja, feszítő volt. A kérdések: kinek kedvezzek? Hogy logisztikázzak, hogy mindenkinek jó legyen?

Én, aki szeretek szervezni, helyre rakni, ami elromlott, elveszítettem az irányítást. Amikor ide jutottunk, a családi modellünk is teljesen megborult. A férjem, aki a munkahelyi stressz után fáradtan tért haza, nyugalomra vágyott, ami eddig meg is volt neki, mert egy gyerekkel nem kellett kivennie a részét, de kettőnél már bele kellett állnia a nehéz helyzetekbe. Minden nap 4 után az otthonunk csatatérre vált. A kihívásokkal, testvérféltékenységgel, dackorszakkal küzdő hároméves, az újszülött, a stresszes, fáradt férj, a végtelenségig kimerült, kontrollvesztett, túlstimulált anya vergődése játszódott le. Nem volt egy biztos pontunk, egy megnyugvásunk, egy támaszunk. Mindenki a túlélésért küzdött, szó szerint. Ezt tetézte az ovikezds és az azzal járó betegségek feltűnése.

Februárban már olyan kimerült voltam, hogy összetörve feladtam: egyedül ez nekem nem megy. Anyai létem legborzasztóbb napját itt éltem meg. Nem emlékszem pontosan, mi volt a konfliktus, de aludni kellett volna mindenkinek délután, és én a többheti betegség hullámban kimerülve kontrollt vesztettem, az engedetlenséget már nem tudtam jól kezelni, és Benedekkel ordibáltam. Csúnyán, a mai napig az emlékeimben él, de tudom ma már, hogy Istentől erre bocsánatot kaptam. Viszont még itt sem Istenhez fordultam, hanem emberi segítségeket kértem. Pótnagyit, hogy kicsit levegőhöz jussak, takarítónőt, hogy a házimunka alól egy kicsit mentesítsen valaki, nyáron a nyári szünetet teljesen betáblázva, hogy egyszer se legyek otthon, mert nem szerettem otthon lenni.

Mindezt azért mondtam el, hogy megértsétek: mennyi lehetőség lett volna Hozzá fordulni, és én mennyire makacs voltam, hogy még itt sem Őt választottam. Eltelt a nyár, és ürességet éreztem. Elindult az ovi és fellélegeztem, de nem voltam nyugodt, nem voltam boldog. Férjemmel a kapcsolatunk mélypontra került a gyerekekkel járó feladatok, nehézségek miatt. Nulla kommunikáció, folyamatos feszültség, semmilyen közös pozitív élmény. A gyerekek okozta stresszt rajtuk és rajtam vezette le, ha otthon volt. Ha nem volt otthon, azért nem, mert tőlük, tőlünk menekült. Borzalmas volt feleségként megélni azt, hogy azért nélkülözik az édesapjukat, mert a szeretett közös gyermekeinket nem tudja elfogadni, a viselkedésüket türelemmel hordozni.

Második kisfiam, Gergely születésénél egy genetikai rendellenességet állapítottak meg, amit szerencsére műtéttel korrigálni tudtak, de ezt eltemettem magamban akkor. Egyéves kora után műtetre kaptunk időpontot, ami december 1-re esett. Az alap lelki állapotom és a műtét közeledte egyre mélyebbre sodort. Egy kikapcsolódásom volt hétfő esténként, egy anyukás torna gyerekek nélkül, és már az utolsó alkalmak mérhetetlen ürességgel töltöttek el, ami addig a lelket tartotta bennem.

Édesanyám messze él tőlünk, de a gyerekek születése óta olyan mély kapcsolat alakult ki köztünk, hogy naponta többször beszélünk telefonon és ő jelen volt, végigkísérte a szenvedésemet. Végig látta és tudta a megoldást.

Eleinte csak kedvesen próbálta szép szavakkal mondani, hogy menjek el lelkigondozásra, egy hétre csendeshétre, de hallani se akartam róla. Annnyira nem tudtam a gyerekeket kire bízni, hogy tudtam volna egy egész hétre elmenni egy szoptatós babától, mondtam én. (Pedig vele pontosan ugyanez történt meg az én születésem után, akkor tért meg ő is, hasonló összeomlások sorozata után.)

Ekkor küldte el nekem a fóti református gyülekezet honlapját, programjait sírva. Az Úr olyan csodás, már évekkel ezelőtt elkészítette nekem a helyemet itt.

Egyik bibliaóráján édesanyámnak Julcsi egyik igehirdetését vetítették le, és abban volt egy mondat, amit akkor megjegyeztem, és amikor ennyire mélyen voltam, az Úr ezt juttatta eszébe. Lázasan kezdte keresni, hogy ki volt az, hol találja meg az igehirdetést. Több hittestvért is felhívott, és amikor megtalálta és kiderült, hogy a gyülekezet, amiben szolgál, pont Mogyoród mellett van, ahol lakunk, csak sírva hálát tudott adni Istennek. Amikor ezt elmesélte nekem, megérintett, de akkor még – kőszívvel – nem tudtam befogadni az információt.

Ekkor már én is éreztem, hogy rajtam már csak Isten tud segíteni.

Felhívta nekem Julcsit édesanyám, de egy migrénes fejfájás miatt nem tudott beszélni vele, csak valaki mással a gyülekezetben. Ekkor mentem volna el először egy női órára, de nem volt elég bátorságom. Aznap volt az a pont, amikor tudtam, hogy segítség kell. Beniért mentem az oviba kocsival, Gergelyre a férjem tudott vigyázni, mert péntekenként előbb ér haza. Ez volt a pont, amikor tudtam, hogy van egy menekülési lehetőségem. Egyedül a kocsiban, csak magam, kiléphetek ebből az életből. Senkit nem rántok magammal. Azt mondtam magamnak, mindenkinek jobb lesz! A gyerekeim jobb anyát érdemelnek, ha nem vagyok ott, nem árthatok nekik. De Isten üzent nekem, olyan módon, ami akkor számomra teljesen világos volt. Nem igén keresztül, mert azt nem hallottam volna meg. Egy sorsot hozott elém, ahol egy gyerek autóbalesetben elveszíti a szüleit és egyedül marad a nagymamájával. Utána a felnőtt életében elkövetett hibákat mindig arra eredeztette vissza, hogy gyerekként mit vesztett. Tudtam, hogy nem véletlenül jutott ez eszembe: Isten jelezni akarta, hogy hiába érzem a legrosszabb anyának magamat, a gyerekeim mégis többet veszítenének, ha nem lennék. Így jutottam el oda, hogy segítség kell, de most már csak Istentől! Eltelt a hétvége és hét elején bátorságot kaptam, hogy felemeljem a telefont. Julcsit hívtam.

Egy kedves, megértő hangot találtam, el tudtam mondani neki, hogy keresem a helyem, szeretnék részt venni anyagként alkalmakon, és hátha tud ebben segíteni. Hosszan beszélgettünk, egy pontnál már sírtam, mert kitört belőlem a kimerültség. Megértő volt és kedves, bátorított, hogy menjek el baba-mama körbe. Az első alkalomra két hetet kellett várnom a berekfürdői csendeshét miatt: kibírhatatlanak tűnt. A férjem is látta, hogy nem vagyok jól, így bevállalta a gyerekeket, elmehettem a vasárnapi istentiszteletekre. Éreztem, hogy valami elindult, de ahogy kiléptem a templomból és telt az idő, elfogyott a békességem.

Eljött az első baba-mama kör, és már az első alkalommal éreztem, hogy itt a helyem. Minden héten ez volt a biztos pontom, ezt vártam. Vasárnap a babaszoba miatt a gyerekekkel tudtunk jönni istentiszteletre, igazi békém lett. De megint azt éreztem, hogy hiába tovább tart, elfogy a hét napjaira.

Egyik istentisztelet után édesanyámmal mentünk, neki mondtam, hogy hiába itt voltunk, kilépek és a békétlenség, a szorongás megint körülvesz. Azt javasolta, hogy kérjek lelki beszélgetést Julcsival. Ágáltam ellene, dehogy kérek! Most jöttem a gyülekezetbe és máris vegyem el a lelkesz idejét? Használjam ki? Ki vagyok én, hogy velem foglalkozzon? Nincs alapja a kérésemnek, nem érdemlem meg.

De Isten jóságos szeretete itt is körülölelt, és Julcsi a következő baba-mama kör után odajött hozzám, a vállamra tette a kezét, és azt mondta, ha szeretném, elmehetek hozzá egy lelki

beszélgetésre. Isten tudta, hogy nem merem kérni ezt, így őt indította hozzám. Rögtön igent mondtam, és kaptam is időpontot hozzá következő hét keddre. De ahogy megkaptam, megint kételyek merültek fel bennem: elmenjek? Mit mondjak neki? Mi mást tudok még tenni, hát járok ide, mit fog tudni többet segíteni?

Amikor elmentem hozzá Gergellyel, az is bennem volt, hogy biztos nem fogunk tudni beszélgetni, majd vele kell foglalkoznom. Az irodában voltunk, ez is nyomasztott, hogy lesz itt el?

Megkért, hogy kezdjünk imádsággal, és mint anya és Isten embere az imádság azzal zárult: kérte Istent, hogy Gergelyt tegye együttműködővé, hogy ne vonja el a figyelmet semmi az Ő szaváról. Nyugalmam lett, Gergely el is aludt. A félelmeim, hogy nem tudom, mit mondjak, az első percben megszűntek, mert áradt belőlem a szó, a fájdalmak. Sírva mondtam el a problémáimat, és ő olyan kézzelfogható példákat mondott nekem, amik a szívem mélyéig hatoltak. A megoldást is elmondta: meg kell újra térnem, nem elég a gyerekkori elhívás, meg kell újítanom a szövetséget Vele.

Álltam ledermedve, és azt kérdeztem: jó, de hogyan, hogy lehetne újra?

Millió kérdés futott át az agyamon, mire ő felajánlotta a segítségét, lesz a bábám, mint más embereknek is a gyülekezetben.

És ez – akkor még nem is, de most sokat ízlelgetve ezt a szót – nagyobb értelmet nyert. A legnehezebb lelki órámban volt velem, mint egy szülésnél. Tudta, mit mondjon, mit küldjön nekem, hogy megértsem, mint mikor egy bába a szavakkal erőt ad a szenvedő anyának, és tudja, hogy mivel enyhítse a fájdalmait.

Kaptam házi feladatot, hogy napi 20 percet töltsék Istennel. Hogy? - nevettem magamban. 5 percem sincs reggelente egyedül felöltözni! Mindig van valaki velem, sosincs egy kis nyugi az életünkben. Gondoltam, ez se lesz olyan könnyű menet. De már akkor kértem Istent, hogy ez sikerüljön.

Amikor elkészöntünk, az a példa járt a fejemben, amit ott mondott: olyan az életünk, mint egy tömlő, amit egyre jobban töltünk fel a félelmeinkkel, fájdalmainkkal, bűneinkkel és csak feszül, feszül, akár ki is robban, de Isten a csap tud lenni rajtunk. Ő meg akar minket szabadítani a nehézségeinktől, a békétlenségünktől. Azt éreztem, mintha már itt elindult volna az a csap, és könnyebb lennék.

Hazamentem és elküldte nekem azt a filmet, amit mindenkinek látni kell, aki hozzám hasonló helyzetben van. Ez segített megérteni, hogyan adhatom át Neki a szívem. Egy 20 perces kisfilm egy ember lelkében zajló küzdelemről, hogy miért is válassza Istent. Ezen kívül egy berekfürdői igehirdetést is küldött, amiben a belső szobáról beszél, ahova elvonulhatunk, hogy Istennel legyünk és beszéljünk Vele. Másnap este tettem meg először, elvonultam és beszéltem Vele. Hosszan. Sírva. Könnyörögve. Megbánva. Hálát adva. Átadtam neki a vezetést. Amilyen nehéznek hittem, annyira egyszerű volt. Csak annyit kellett tennem, hogy elmondtam Neki: itt a kormány, vezess Te, én nem bírom egyedül.

Másnap reggel az öröknaptáramban ez az ige állt: „*Eljegyezlek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával.*” (Hóseás 2,21) Ez volt nagymamám konfirmációs

igéje, ami rá elsőként a legmélyebben hatott. Itt még erősebben éreztem, hogy igen, megkaptam a kegyelmét.

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és az nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Efezus 2:8-9)

Kimondani nem tudtam hangosan, de édesanyámnak és nővéremnek, akik már rég Isten gyermekei, el szerettem volna mondani, hogy együtt örüljenek velem. Leírtam nekik pár szóban, és elküldtem a kapott ígét. Sírva hívott fel nővérem, utána anyukám is, és sírtunk örömeinkben.

Ezen a napon mégis a legnagyobb örömöm az volt, hogy oviba menet a kocsiban Benedek megszólalt: „Anya, miért sírtok mindannyian?” És elmondtam neki, nem gyereknyelven, hanem amit megéltem ténylegesen, és ő egy szót sem szólt, csak a tekintetében láttam Isten fényét, ahogy megértette.

Azóta az életünk semmit sem változott, mégis olyan, mintha minden más lenne.

Más szemmel nézem a világot, és van menedéke. Van hely, ahova elvonulhatok. Van segítségem minden helyzetben, mert Ő mindenhol és mindenkor ott van, hogy segítsen, hogy velünk legyen.

- *Jámbrik-Tóth Fanni (Demcsákné Balczó Ildikó unokája, Demcsák Anikó lánya)*

CSENDES NAP VARGABOKORBAN

Selyemszálak „más fák” között...

2026 pünkösdjének másodnapjára, III. körzetünk jeles napjára – ahogyan lelkipásztorunk, Horváth-Hegyi Áron fogalmazott – „Zsuzsa néni a plafontól a földig mindent elrendezett”. Köszönjük a Veres család idei szolgálatát is! (Anita nagyon hiányzott nekünk...)

„Isten élő Lelke, jöjj...” kezdetű énekünkkel indítottuk el ezen a napon a lelki selyemszálak szövédékeinek építését. A zenei kíséretéről Jávor Teofil kántorunk gondoskodott. Horváth-Hegyi Áron tisztelendő úr a nap elején a „Csüggedt, alélt vagyok, fáraszt a szó...” kezdetű, 246. pünkösdi énekünket és annak szerzőjét (a néhai Scholz László evangélikus lelkészt, neves énekszerzőt és műfordítót) mutatta be. Énekünkben „édes fuvallatnak” nevezi a Szentlelket, akiről gyakrabban hallunk zúgó, morajló szélként. Ki tudná megmondani, hányan és hányféleképpen írták már le a Szentlélek pünkösdi megérkezését a szívünkbe?

Adámi Johanna szolgálata során öt festményt mutatott be, és azok mondanivalójáról beszélt, válaszolva férje, Áron tiszteletes előzetesen feltett kérdésére: hogyan működik a Lélek az újjáteremtésben? Gondolataival előkészítette édesapja, Adámi László délutáni igehirdetői szolgálatát, amely János evangéliuma 3. fejezetének, a Nikodémussal folytatott beszélgetésnek az alapján hangzott el.

Johanna festményei közül szerintem a „Kőszívből hússzív” című alkotás áldott vászonra került. A Római levélhez kapcsolódó három képe is lélekemelő volt... A tavaly ilyenkor bemutatott munkáin sokszor a kárminpiros és az aransárga dominált, most pedig ezek szerepét átvette a földbarna és a kékbe hajló türkiz. Csodálatos, mégis nyilvánvalóan egyszerű, hogy a festmények és általában a művészetek is a lelkünket összekötő selyemszálakká válhatnak...

Finom ebédünk előtt a nyírszőlősi, evangélikus–református szülői gyökerekkel rendelkező Tomasovszki Pál szolgálatát csodálhattuk – a szó szoros értelmében. Az Úristen csodái által lett börtönlakóból megtért keresztyén. A „Rendez-Ő” című könyvében – amint olvashattam – hét csoda leírása szerepel. Ajánlom figyelmükbe a könyv elolvasását és ajándékozását is, akár a „Vég egy könyvet egy fogvatartottnak!” akció keretében.

Zenés szolgálata lenyűgöző, színes és hallatlanul sokoldalú volt. Mindenekelőtt egy őszintén Jézus Krisztust követő embert állított elénk. Főhajtás illeti, ha az Úristen segítségével mindvégig a „keskeny úton” marad, amelyre talán már konfirmációjakor terelgette Bozorády Zoltán evangélikus lelkész „pici könyve”, az „Isten ígéreteinek tárháza”. Tomasovszki Pál bizonyágtételét egyszer mindenkinek meg kellene hallgatnia, hogy megértsük: az Atya és a Fiú valóban él, és ma is itt van közöttünk...

Adámi László nyugalmazott lelkészünk igehirdetése János evangéliuma 3,16–21 alapján folytatta délutánunkat, a csoportbeszélgetések után. Ünnepe volt az ünnepben... Mit is mondhatnék még? Adámi tiszteletes előadását most sem kellett énekkel vagy muzsikával színesíteni: az maga volt a szívbe markoló és hiterősítő ZENE. Az ige és a lelkészi szolgálat hatása szinte megbénította a kezemet. Rengeteg selyemszál szőtt közénk. (A selyem olyan állati eredetű fehérje – megtalálható például a pókhálóban –, amely a legnagyobb szakítószilárdságú anyagok közé tartozik.)

Csupán egy-két gondolat tisztelendő úrtól:

- Elég a Jóisten a dzoé-hoz (az igazi és örök élet görög szava az Újszövetségben)? A kárhozathoz igen, a dzoé-hoz azonban a Fia, Jézus Krisztus is kell.
- Magunktól pincebogarak vagyunk. Azok iszkolnak a sötétbe a világosság elől, ha fölemelik fölülük a követ.
- A megtúrt bűnök tönkreteszik az egyházat.
- Gonosz az ember szívének szándéka ifjúkorától kezdve. El kell fogadnunk: ez mindenkire igaz.
- Azért jöjjünk össze, hogy ne legyünk széjjel? Ennek nem lenne semmi értelme! Arra van szükségünk, hogy az Úr Jézus világosságába jöjjünk!

Hogyan került a cikk címébe a „más fák” kifejezés? Az ebéd és a szeretetvendégség után Adámi László és Horváth-Hegyi Áron lelkészek csoportbeszélgetéseket vezettek. Én a nagykállóiakkal együtt a kerti csapat tagja lettem. Néztam a rendezett kert rózsáit, amelyek még alig nyíltak. Persze tavaly két héttel később volt pünkösöd, jövőre pedig még korábban lesz. Ekkor figyeltem fel egy erős pókhálófonadékra két, egymás felé hajló magas fa között. Két hónapja szinte mindennap fúj a szél, ez a selyemszövet mégis túlélte, és továbbra is kitart. A két fa egyike hárs, a másik kőris. Nem egyformák: más fák. Mi sem vagyunk azonosak, de tartson össze bennünket az, aki egyedül képes erre: az Úr Jézus Krisztus, a Felkent Szabadító.

Az úrvacsora után Áron lelkészünk imája indított bennünket hazafelé. Kezünkbe adott ígéslapján ez állt: *„Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.”* (Jn 3,5) Az imádság őszintesége, archaikus és egyben korszerű nyelvezte, szívből fakadó szavai most is a pünkösdi Szentlélek ajándékai voltak – egyik mondatával zárom: *„Imádkozzunk azokért is, akik ma nem ünnepelnek...”*

▪ Mikó Sándorné, a III. körzet felügyelője

JUBILEUM A KOSSUTHBAN

220 éves a megye legrégebbi, még ma is működő gimnáziuma

*„Emlékezem az Úr tetteire, visszagondolok hajdani csodáira.
Végig gondolom minden tettetted, elmélkedem dolgaidon.”* (Zsolt 77,12)

220 éves jubileumát ünnepelte a Nyíregyházi Evangélikus Kossuth Lajos Gimnázium. Az 1806-ban alapított iskola egyhetes ünnepsorozattal emlékezett meg a rendkívüli évfordulóról. A megye legrégebbi, még ma is működő iskolája április 17-24. között változatos rendezvényekkel várta a jelenlegi és egykori diákokat, pedagógusokat, vendégeket.

A nyitó rendezvényre április 17-én került sor: „Az Úr érkezése” országos ökumenikus szavalóversenyt 33. alkalommal szerveztük meg. A szavalóverseny megálmodója dr. Bánszki István, a gimnázium egykori igazgatója, aki akkor egyedülként az országban istenes költeményekkel hívta „versünnepre” a fiatalokat. Az ország különböző városaiból érkező diákok közül szakmai zsűri választotta ki a

legjobbakat. Idén a zsűritagok – a jubileum tiszteletére – öregdiákjaink voltak (magyartanár, színész, költő, evangélikus lelkész), akik nagy örömmel tértek vissza alma materükbe.

Ugyanezen a napon került sor két különleges eseményre: egykori diákunk, Adámi Johanna kiállításának megnyitójára és a szintén öregdiák Gulyás Zsófia: Lelkünk hangjai című könyvének bemutatójára.

Gimnáziumunk diákjai iskolatörténeti, bibliaismereti és angol nyelvi vetélkedőn kapcsolódhattak be aktívan a megemlékezésbe. A résztvevők változatos, kreatív, interaktív feladatokat oldottak meg csapatverseny formájában, amelyeket nagy lelkesedéssel és örömmel teljesítettek. Az I. helyezettek a 220 éves jubileumi megemlékezés keretében vehették át díjaikat az Evangélikus Nagytemplomban.

2024. április 24-ének reggelén avattuk vitéz Kovács István (1891 – 1919) tüzér főhadnagy, városi nemzetőrparancsnok, a Tanácsköztársaság vértanúhalált halt áldozatának emléktábláját. Iskolánk egykori diákja 28 évesen lett a proletárdiktatúra mártírja, 1919-ben végezték ki.

Rubóczki Béla igazgató beszéde után Komizsár Dénes helytörténész mutatta be a hős

életútját. Az emléktáblát Babicz Gyöngyi nyugalmazott igazgató és Szomor Péter, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Rendőr Főkapitányság ezredese leplezte le, majd Keczkó Pál, a Magyarországi Evangélikus Egyház Északi Egyházkerületének püspöke áldotta meg.

Az ünnepségsorozat záró akkordjára az Evangélikus Nagytemplomban került sor.

Iskolánk diákjainak és a Nyíregyházi Egyetem hallgatóinak közös éneke köszöntötte meghívott vendégeinket, diákjainkat.

Keczkó Pál, egyházkerületünk új püspöke tartotta az áhítatot, aki igehirdetésében a hálaadás, a hit és az oktatás közösségformáló erejét hangsúlyozta.

Mint mondta, a 220 éve működő intézmény történetében nemcsak az elődök munkája, hanem Isten gondviselése is megmutatkozik. A püspök arra biztatta a diákokat és pedagógusokat, hogy a hétköznapiakban is vegyék észre azokat az értékeket, emberi kapcsolatokat és élményeket, amelyekért hálát adhatnak. „Azt gondolom, hogy ez az intézmény ma is betölti

azt a küldetését, amely egyszerre szolgálja az oktatást és a keresztény nevelést. Az evangélikus hit szellemisége és az oktatás egymást erősítve van jelen az iskola mindennapjaiban.”

Az ünnepségen Rubóczki Béla igazgató is köszöntötte a résztvevőket. Beszédében az iskola közösségének jelentőségét hangsúlyozta, valamint azt, hogy a több mint két évszázados hagyomány komoly felelősséget jelent a jelenlegi generációk számára. „Emlékezzünk arra, mennyi nehézség és mennyi öröm volt az iskola falai között, mennyi diák tanult itt. Fontos tudatosítanunk, hogy olyan közösség tagjai vagyunk, amelyhez a jelenlegi diákok mellett az öregdiákok, a pedagógusok, az egykori tanárok és a szülők is hozzátartoznak. Ez a közösség fennmarad, és nekünk az a feladatunk, hogy a ránk bízott örökséget megőrizzük a jövő számára.”

Az iskolának a városban betöltött kiemelkedő szerepét méltatta ünnepi köszöntőjében Halkóné dr. Rudolf Éva önkormányzati képviselő. „Gondolkodó, felelősségteljes, közösségért tenni akaró fiatalok kerültek ki innen” – emelte ki.

Ezután pedig Pröhle Gergely, a Magyarországi Evangélikus Egyház országos felügyelője tartott előadást Pröhle Vilmosról, az iskola egykori kiemelkedő tanáráról.

Az ünnepség különleges színfoltja volt a jubileum tiszteletére készített kisfilm, melynek szereplői olyan kossuthosok voltak, akik a gimnázium falai között egy életre találtak párt maguknak.

A templomi ünnepséget követően a gimnázium dísztermében iskolatörténeti előadást és ünnepi köszöntőket hallhattak a vendégek.

A 220 éves jubileum egyszerre ad okot ünneplésre és ró ránk komoly felelősséget. Elődeink alkalmazkodni tudtak a különböző korszakok kihívásaihoz, az általuk képviselt értékek évszázadokon át vonzóvá tették iskolánkat város- és megyeszerte. A jelen nemzedékének nem

más a feladata, minthogy hű maradjon a múlt erkölcsi értékrendjéhez és tartásához. Olyan értékeket kell képviselnünk, amelyek ma is kiemelik gimnáziumunkat a középiskolák sorából.

- *Összeállította: Homoródi Antalné Török Marianna igazgatóhelyettes*

JUBILEUMI HÉT, 30 ÉVES A TÚRÓCZY

Az ünnepi hetet május 31-én este a Nagytemplomban a Praise női kamarakórus és Glória gyermekkórus koncertjével nyitottuk meg Zenés áhítat keretében. Június 1-jén az áhítat idejében énekkaraink az iskola tanulói és dolgozói körében is felléptek.

Az ünnepi hét során kiállításra került Túróczy Zoltán püspök úr életét bemutató roll-upok, melyet a Nyugati Ev. Egyházkerülettől kaptunk kölcsön. Június 5-én gazdag programmal emlékeztünk az elmúlt 30 évre. A délelőtti ünnepi istentiszteleten Keczkó Pál püspök úr hirdette Isten Igéjét, a liturgiában a helyi iskolalelkészek (Zsarnainé Urbán Nóra és Horváth-Hegyi Áron) és a fenntartó gyülekezet igazgatólelkésze (Zsarnai Krisztián) vett részt. Az oratio öcumenikában pedagógusaink szolgáltak.

Ezt követően az iskola udvarán fát ültettünk Kocsisné Sárossy Emőke nyugalmazott igazgató munkásságának tiszteletére, melyen Zsarnai Krisztián igazgató lelkész és Kocsis Zolt igazgatóhelyettes szóltak a jelen lévő ünneplőkhöz. Öröm volt számunkra, hogy D. Szabik Imre nyugalmazott püspök úr, Szemerei János oktatásért felelős püspök úr és Ittész János nyugalmazott püspök úr is levélben fejezték ki köszöntésüket.

Hálaadó napunkra elfogadták a meghívásunkat és jelen volt közöttünk Túróczy Zoltán püspök úr két unokája: Manninger Jenő és Terei András, valamint dédunokája: Terei György. Elkészült erre az alkalomra iskolánk életét bemutató Jubileumi könyvkiadványunk „Túróczy 30”, melyet örömmel tudtunk a meghívott vendégeknek ajándékba adni. A délutáni gálaműsoron a díszteremben iskolánk énekkarai, tanulói és óvodásaink léptek fel tánccal, színdarabbal,

énekel, és visszaemlékezett a kezdetekre Laborczy Géza nyugalmazott lelkész és Platthy Iván nyugalmazott egyházügyi címzetes államtitkár, valamint Kocsisné Sárossy Emőke, iskolánk nyugalmazott igazgató asszonya. Pampuch Zoltán főigazgató úr jubileumi emlékplaketteket osztott ki az iskolánkban leghosszabb ideje regnáló dolgozóinknak, ezt követően pedig Zsarnai Krisztián a fenntartó gyülekezet igazgatólelkésze mondta el ünnepi köszöntését és fejezte ki köszönetét az elvégzett munkáért.

▪ *Zsarnainé Urbán Nóra iskolalelkész*

INTÉZMÉNYI HÍREK

Általános iskolai hírek

„Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod.” (Zsoltárok 128,2)

Az idei tanév végéhez közeledve sok örömben, áldásban lehetett részünk: láthattuk munkánk és szolgálatunk fáradozásainak gyümölcseit. Visszanézve a tanévre, hálával és Isten dicsőítésével áldozunk Őneki, aki a növekedést adta, mert Nélküle minden hiábavaló.

Az első osztályos tanulóink anyák napi műsorral köszöntötték édesanyjukat, nagymamáikat és a teljes gyülekezetet május 3-án, a nagytemplomi vasárnapi istentisztelet keretében. Köszönjük Lengyel-Harsányi Dalma és Horváth-Csonka Brigitta tanítók munkáját!

Május 14-én délelőtt 10 órakor mennybemenetel ünnepe alkalmából a gyülekezettel közös istentiszteletet tartottunk az Evangélikus Nagytemplomban, melyen Horváth-Hegyi Áron iskolalelkész szolgált. Május 18-án 13:30 órakor az egyház születésnapjára emlékezve pünkösdi iskolai istentiszteletet tartottunk, melyen Zsarnainé Urbán Nóra iskolalelkész prédikált. Hálasak vagyunk iskolalelkészeink egész éven át végzett lelki szolgálatáért és elkötelezett munkájáért!

A tanév végén sor került az istentiszteleti látogatási naplók értékelésére is. Ekkor jutalmaztuk meg azokat a tanulókat, akik a legnagyobb hűséggel vettek részt a vasárnapi istentiszteleteken és a gyermekalkalmakon.

A június 20-án tartott tanévzáró istentiszteleten Novák Zsolt és Ráduly Rita osztályfőnökökkel közösen búcsúztunk a nyolcadik osztályt végzett diákjainktól, akik személyesen vehették át a tantestület dicséretét szorgalmukért, kiemelkedő eredményeikért és közösségi munkájukért.

Intézményünk dolgozói közül is több munkatárs részesült kiemelkedő dicséretben a tanév során végzett eredményes és kitartó teljesítményéért.

Bogdány Lajos tanár úr részére a Nyíregyházi Evangélikus Általános Iskoláért kitüntető cím és a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Presbitériuma részéről, az Evangélikus Nevelésért – Oktatásért végzett hosszú szolgálatainak elismerése díj került volna átadásra, melyet hirtelen adódó egészségi okok miatt nem tudott személyesen átvenni, de ezúton is szeretnénk jó egészséget és mielőbbi felépülést kívánni számára.

Szomorú szívvel, de áldást kívánva további szolgálataira köszöntünk el Pampuch Zoltán Gábor főigazgató úrtól, aki szeptembertől már a Kossuth Lajos gimnáziumban végzi vezetői munkáját.

▪ *Összeállította: Nádasiné Fosztó Tímea hittantanár*

Tanévzáró és ballagási ünnepi istentiszteletek

Június a tanévzárás hónapja. Mind az iskolában, mind az óvodában elbúcsúztunk a ballagó gyerekektől.

Az óvodai ballagást június 12-én tartottuk a Nagytemplomban. 22 kicsiny gyermek kezdi majd a szeptembert új iskolájában, akiktől szép keretek között vettünk búcsút.

Az iskolai ballagást június 20-án tartottuk meg. Két osztályból összesen 51 gyermek ballagott el.

Ünnepi tanévzáró és ballagási istentiszteletünk gazdag tartalommal valósult meg. Szolgált iskolánk Praise női kamarakórusa, a búcsúztató 7. osztályosok és a búcsúzó 8. osztályosok. A liturgia imádságos részében a 8. osztályosok imádkoztak. A fenntartó egyházközség elnöksége megköszönte Pampuch Zoltán Gábor főigazgató úr 3 éves iskolavezetési munkáját.

▪ *Zsarnainé Urbán Nóra iskolalelkész*

Diák csendesnap a 2. félévben

„Íme, újjáteremtek mindent” mottóval csendesnapot tartottunk intézményünkben június 15-én, az utolsó tanítási hét kezdetén. A nap központi üzenete az volt, hogy Isten képes minden elromlott, megsérült kapcsolatot és élethelyzetet újjáteremteni. A programok során ezt igyekeztünk a tanulók felé közvetíteni.

A csendesnap a Nagytemplomban zenés áhítattal kezdődött, ahol Melich Mihály evangélikus kórházlelkész hirdette Isten Igéjét. A felső tagozatos tanulók ezt követően különböző gyülekezetekbe látogattak, ahol a helyi lelkipásztorok és gyülekezeti tagok fogadták őket.

A látogatások során a kertvárosi- és ÉLIM, a nyírteleki, a mandabokori és az Emmaus gyülekezetek életébe nyerhettek betekintést.

Az alsó tagozatos tanulók forgószínpadszerű állomásokon vettek részt („Újat sütünk”, „Imádság”, „Saul futása”, „Gyümölcstermő élet”), ahol lelki tartalmú üzenetekkel gazdagodhattak, valamint játékos, mozgásos, kézműves és közösségi tevékenységekben vehettek részt. Az állomásokat hitoktatók, pedagógus kollégák és az iskolalelkészek vezették. Az Evangélikus Kossuth Lajos Gimnáziumból öt egykori diákunk is segítette a nap lebonyolítását.

A program megvalósításában az intézmény valamennyi pedagógusa aktívan közreműködött, segítve a nap sikeres lebonyolítását. A csendesnap keretét a Nagytemplom adta, ahol a nap kezdetén és zárásakor is közös alkalomra került sor, ajándékozással és közös énekléssel. Köszönjük mindenkinek a részvételét és segítő kezét. Isten iránti hálával állunk meg a tanév során megvalósult lelki alkalmakért.

▪ Zsarnainé Urbán Nóra iskolalelkész

A Kossuth Gimnázium hírei

Bozorády Ildikó iskolalelkészünk elnyerte az „Arany Lélek”-díjat

Az Evangélikus Pedagógiai-Szakmai Szolgáltató és Továbbképző Intézet által 2016-ban alapított „Arany Lélek” - díjra azt a kollégát jelölhetik az iskola tanulói, aki „kiemelkedő a gyerekek iránti szeretetben, gondoskodásban és segítségnyújtásban, aki sokat tesz a gyerekek boldogságáért és jóllétéért”.

A jelölést Kis Petra 12.B és Kiss Ábel 12.C osztályos tanulóink írták a Kossuth diáksága nevében: „Ildikó néni olyan ajándék nekünk, akire az iskola évei után is jó szívvel gondolhatunk, és akiről tudjuk, hogy szükség esetén mindig számíthatunk rá. Ő azok közé az emberek közé tartozik, akik maradandó nyomot hagynak mások szívében sokszor anélkül, hogy ennek tudatában lennének. Tökéletesen megtestesíti a pásztort, aki gondosan vezeti juhait. Hisszük, hogy Isten vezette őt gimnáziumunkba, munkája pótolhatatlan és páratlan.” (részlet a pályázatból)

Szívből gratulálunk Bozorády Ildikónak, munkája nemcsak a diákok, hanem a kollégái számára is áldás!

Végzős diákjainktól búcsúztunk

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jeremiás 29,11)

Április 30-án 154 ballagó diákunk búcsúzott alma materétől az Evangélikus Nagytemplomban. Ezt megelőzően, április 21-én a Városháza dísztermében öt végzős osztályunk képviselői beírták névsorukat a ballagók Kapcsos Könyvébe, majd április 24-én a Nyíregyháza Megyei Jogú Város által szervezett Központi Ballagáson vettek részt. A Krúdy Gyula-teremben megrendezett eseményen a Város vezetése sikeres eredményeket kívánt a fiataloknak.

Gratulálunk ballagó osztályainknak és osztályfőnökeiknek!

Húsvéti csendesnap

„Szabadításod örömét add nekem...!” (Zsoltárok 51,14)

Húsvét ünnepére készülve csendesnapon vettünk részt a gimnázium közösségével.

Dr. Papp István főorvos, a Kelet-magyarországi Speciális Mentő Egyesület alelnöke, Dóbiás Zalán katolikus tábori lelkész, Osváth Richárd paralimpiai ezüst- és bronzérmes vívó beszéltek küldetésükről, hivatásukról, személyes hitükről, bajtársiasságról.

Gulyás Zsófia és Jávorfi Fülöp, egykori diákjaink az idén Sopronban megrendezendő Szélrózsa Evangélikus Ifjúsági Találkozóra hívták a fiatalokat, melyre júliusban kerül sor.

A csendesnapot húsvéti istentisztelettel zártuk.

Parasport napja

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Filippi 4,13)

A magyar parasport napja alkalmából március 2-án vendégünk volt Osváth Richárd kerekesszékes vívó, paralimpiai ezüst- és bronzérmes, világ- és Európa-bajnok.

A hitvalló református ember élete a sport és a hit határán bontakozik ki: „Az első kerekesszékes versenyem után hálát adtam Istennek, hogy megmutatta azt az utat, amelyen kiteljesedhetek.”

- *Összeállította: Homoródi Antalné Török Marianna igazgatóhelyettes*

A Luther Márton Evangélikus Kollégium hírei

A Honfoglaló online kvízzjátékban idén is összemérték tudásukat a diákok. A feladatok különböző műveltségi területekhez és a kollégiumi élethez kapcsolódtak.

Orémusz Maja Visszakaptam a hegyeimet! című előadásának jóvoltából képzeletben bebarangolhattuk Erdély legszebb tájait.

A fenntarthatósági témahéten Lelesz László biológiatanár a méhészkedésről, Bakó László református lelkész a Föld megővéséről tartott előadást.

Ballagásunkon ének- és zenekarunk szerepelt, megajándékoztuk végzőseinket és a tanév során kiemelkedő közösségi munkát végzett „kisebb” diákokat, valamint elbúcsúztattuk a szülői munkaközösség leköszönő tagjait.

A Muzsika Zeneiskola által szervezett versenyen ének- és zenekarunk a kamara kategóriában első helyezést ért el.

Pályaorientációs nap keretében ellátogattunk a Nyíregyházi Járásbíróságra.

A budapesti Sziklakórház Atombunker Múzeumban, a Semmelweis Orvostörténeti Múzeumban, a Magyar Pénzmúzeum és Látogatóközpontban, valamint a debreceni Agóra Tudományos Élményközpontban is jártunk.

▪ *Borza Tünde nevelőtanár*

LÁTOGATÓK KAJAANIBÓL

Négy év után ismét fiatalokból álló finn csoport érkezett Nyíregyházára a kajaani evangélikus testvérgyülekezetünkből. A 11 középiskolás korú fiataalt a gyülekezet egyik lelkésze, Jyri Kitti, az ifjúsági munkáért felelős vezető, Heimo Havarinen, valamint a fiatalokkal foglalkozó (és az egyházzenei életben szolgáló) Heli Heikkinen kísérte.

A vendégek a Mandabokori Gyülekezeti Házban kaptak szállást, amely egyben a programok központi helyszíne is volt. A közös ifjúsági táborban részt vett az a 12 magyar fiatal is, akik tavaly júliusban Finnországban vendégeskedtek. A tábort Zsarnai Krisztián és Horváth-Hegyi Áron

lelkészek vezették. A programok szervezésében és lebonyolításában a gyülekezet ifjúsági munkájában szolgáló fiatal házaspárok is aktívan közreműködtek. Nagyon hálásak vagyunk a több hónapos előkészítő munkájukért, szolgálatukért, jelenlétükért!

A találkozó elsődleges célja az volt, hogy a fiatalok személyesen is megismerjék egymást, a másik kultúrát, és ezen keresztül a két gyülekezet kapcsolata tovább mélyüljön. Ennek megfelelően a programok összeállításánál kiemelt szempont volt a közös élményszerzés és a minél több beszélgetés. A kommunikáció nyelve mindvégig az angol volt – a kezdeti bátortalanság és bizonytalanság a hét végére szinte teljesen eltűnt.

A 14 fős finn csoport július 10-én, péntek este érkezett Magyarországra, majd július 20-án utazott haza. Az utolsó két napot Budapesten töltötték. Nyíregyházi tartózkodásuk rendkívül tartalmas és aktív volt – az igazat megvallva, fárasztó is, ami a meleg idő miatt még erősebben hatott ránk. Igyekeztünk minél jobban megismertetni velük városunkat, gyülekezetünket, de a környéket is, a „szabolcsi feelinget”.

Ellátogattunk Sóstóra – a Múzeumfaluba és a késő esti zenélő-táncoló szökőkúthoz is –, városnézésen vettünk részt, amelynek keretében a csapatoknak feladatokat kellett megoldaniuk, valamint több kirándulást is tettünk: Kölcsére, ahol a Túr folyón kenuztunk, a hazafelé vezető úton megálltunk a gergelyugornyai Tisza-parton, Tokajban meg is mártóztunk a Tiszában, felkerestük a tarcali Áldó Krisztus-szobrot, a Szent Teréz-kápolnát, valamint megtekintettük a bányatavat.

A szálláshelyen is számos közös program várta a fiatalokat: élményfestés Adámi Johanna vezetésével, falusi exatlon a négyfős csapatoknak, néptáncstanulás, röplabdázás, éjszakai túrák a faluban, lovaskocsikázás, közös játékok és a projektmunkák elkészítése. Utóbbinál a négyfős csoportokban két finn és két magyar fiatal dolgozott együtt. Munkájuk eredményét a tábor záróestjén, pénteken mutatták be a Nyíregyházi Gyülekezeti Házban a szülők és a gyülekezet vezetősége előtt.

A három feladat az alábbi volt: egy téma feldolgozása, feltárva a hasonlóságokat és különbségeket a két kultúrában; „color hunting” (egy megadott szín alapján fotók készítése és montázssá alakítása); valamint egy rövid videó készítése egy megadott mozgásmotívummal. A csapatok kreatívan, többféle digitális platformot is felhasználva valósították meg ötleteiket.

A közös vasárnapi istentiszteleten a fiatalok énekükkel szolgáltak, az ígét Jyri Kitti hirdette, az igehirdetés tolmácsolásában pedig Szmolár Attila lelkész segédkezett. A prédikáció Jézus hegyi beszéde alapján arra mutatott rá, hogy Isten akarata nemcsak a külső cselekedetekre, hanem a

szívünkben hordozott haragra és keserűsége is kiterjed. A megbékélés nem az üdvösség feltétele vagy emberi teljesítmény, hanem válasz arra a kegyelemre, amellyel Krisztus előbb megbékéltetett bennünket az Atyával. Az élő gyülekezeti közösség ezért nem pusztán programokból áll, hanem olyan emberekből, akik őszintén vállalják tökéletlenségüket, megbocsátanak egymásnak, és Krisztusra támaszkodva hordozzák egymás terheit. (Fotó: Gazdag Tibor)

A vendégek természetesen a magyar konyhával is megismerkedhettek. Törekedtünk arra, hogy hagyományos

magyar ételeket is megkóstoljanak (például babgulyást, halászlét, túrós csuszát, nokedlis paprikás pörköltet, borsófőzeléket, lángost, lapcsánkát és palacsintát), ugyanakkor figyelembe vettük azt is, hogy a finnek a könnyebb fogásokhoz és a gyakoribb, kisebb étkezésekhez szoktak. Ezért a tavalyi, a magyar fiatalok körében Finnországban nagy sikert aratott úgynevezett „evening snack” (késő esti étkezés) is szerepelt az étkezések sorában – ezzel is viszonzva tavalyi vendéglátóink figyelmességét. (Fotó: Gazdag Tibor)

Mivel ez a két ifjúság második találkozója volt, idén sokkal könnyebb volt egymásra hangolódni. Szinte ott folytattuk a közös munkát és beszélgetéseket, ahol egy évvel ezelőtt abbahagytuk. A fiatalok közötti kapcsolatok tovább mélyültek, barátságokká alakultak. A reggeli, illetve esti áhítatokon, a közös – három nyelven megszólaló – éneklésekben a másik nemzet

hitbeli gondolkodásához is közelebb kerülhettünk. A keresztyén hit és a közösen megélt értékek végig meghatározták a tábor légkörét. Az együtt töltött napok során a két különböző nemzet fiataljai megtanultak alkalmazkodni egymáshoz, elfogadni egymás szokásait és különbségeit, miközben számos életre szóló élménnyel gazdagodtak.

A búcsúzáskor abban a reménységben váltunk el egymástól, hogy jövőre ismét találkozhat a két gyülekezet. A tervek szerint 2027-ben a felnőtt korosztály egy kisebb csoportja látogat majd Kajaaniba, tovább erősítve a két testvérgyülekezet több évtizedes kapcsolatát.

▪ Horváth-Hegyi Áron lelkész

ANYAKÖNYVI HÍREK

Keresztelések: *„Bizony az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”
„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”*

Maleczki Lara, Henyusz Nándor, Pristyák Benett, Veres Sára Mici, Gyöngyösi Olivér, Agócs Ármin, Gáva Dávid Noé, Mihály Botond, Varga Ábel, Petris Eszter Rebeka, Petris Zsombor Zsolt, Szanyi Szonja, Szabó Alíz, Pelyach Anna, Dulovics Marcell, Fonalka Ákos, Novák Luca Julianna, Gerzsenyi Zsombor Bence, Gyurecskó Dénes, Óvári Tamás, Frecska Auróra Mirabell, Cserepánya Petra, Nagy Huba, Pataki Ágoston, Hibján Debóra

Felnőtt keresztelés és konfirmáció: Szabó Zsuzsa, Szabó Jázmin, Gál Péter

Házasságkötések: *„...Amit tehát az Isten egybekötött, ember el ne válassza.”*

Ficzere Balázs és Gerle Zsanett Anna, Tömöri László János és dr. Csordás Gréta, Bácsi Bence és Kovács Emese, Becze Ádám és Konkoly Petra Zsuzsanna, Brezina István és dr. Budai Dóra, Domoszlai Richárd és Marcsek Gréta Fanni, Ruzsinszki Benjámín és Konkoly Gyöngyi Dalma, Siró Péter és Garai Tímea, Pristyák Tibor és Balogh Boglárka

Halálozások: *„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg...”*

Szepesi Barnáné Harman Ilona (72), Nádassy János (74), Csernyik László (78), Pál Katalin (90), Kovács Jánosné Harman Julianna (85), Frankó Sándorné Gagna Irén (70), Kóka József (68), Kántor József (53), Racskó Andrásné Vasa Rozália (85), Magera Andrásné Karasz Zsuzsanna (78), Csatári Zoltánné Földi Éva (82), Pálffy Miklósné Mráz Borbála Mária (93), Gutván Pál (70), Karasz Jánosné Liskán Julianna (82), Varjasi Pálné Besenyődi Judit (84), dr. Bodnár Pálné Turcsán Julianna (93), Szepesvölgyi József (78), Varga József (75), Beszteri Lajosné Kukucska Mária (90), Molnár József (81), Gajdos Miklósné Tomasovszki Mária (93), Garai Andrásné Adami Ilona (88), Dankó János (70), Cselőszki Györgyné Mócsán Zsuzsanna (84), Tasi Sándor Mihályné Tomasovszki Katalin Ilona (65), Szakos Andrásné Bán Éva (65), Doroginé Tóth Mária Zsuzsanna (72), Már földi János (91), Jancsó József Sándor (87), Bus Mihályné Kovács Ilona (88), Turcsán András (90), Kürti Lászlóné Kocsis Erzsébet (89), Seres Sándor Gusztáv (64), Nagy Mihály (66), Gabulya Józsefné Gabulya Ilona (84), Csernyik András (81), Bodnár Zoltánné Kegyer Erzsébet Mária (68), Csernák Jánosné Varga Zsuzsanna (87)

▪ Összeállította: Horváth Csabáné

AUGUSZTUS HAVI ELŐZETES

- ❖ **Augusztus 16-án** 18 órától **zenés áhítatot** tartunk a Nagytemplomban Elek Péter (orgona) és Elek-Nagy Eszter (hegedű) hangversenyével.
- ❖ **Augusztus 23-án** 15 órától Jávari Fülöp nyíregyházi teológus **ordinációjára** kerül sor a Nagytemplomban, akit Keczkó Pál, az Északi Evangélikus Egyházkerület püspöke fog felszentelni.
- ❖ **Augusztus 25-én** 16:30-tól **VIDOR orgonakoncert** lesz a Nagytemplomban.
- ❖ **Augusztus 30-án** 10 órakor **összgyülekezeti istentiszteletet** tartunk a Nagytemplomban, melyre a körzetekből is ide várjuk a testvéreket.

SZEPTEMBER HAVI ELŐZETES

- ❖ **Szeptember 1-jén** 8 órától tartjuk a Túróczy Zoltán Általános Iskola ünnepélyes **tanévnyitó istentiszteletét** a Nagytemplomban.
- ❖ **Szeptember 6-án** a délelőtti istentisztelet idejében (9.30) a borbányai templomunk **fölszentelésének 75 éves jubileumát** ünnepelhetjük, Keczkó Pál püspök szolgálatával.
- ❖ **Szeptember 20-án** 18 órától **zenés áhítatot** tartunk a Nagytemplomban Sinka Krisztina (ének) és Kovács László Attila (orgona) hangversenyével.
- ❖ **Szeptember 26-án** 10 órai kezdettel **egyházmegyei presbiteri csendesnapot** tartunk Nyírtelken dr. Korányi András szolgálatával.
- ❖ **Szeptemberben újraindulnak a hétközi alkalmaink.**

OKTÓBER HAVI ELŐZETES

- ❖ **Október 3-án** 9:30-tól **templomszentelési hálaadó csendesnap** lesz Rozsrétszőlőn.
- ❖ **Október 18-án** 18 órától **zenés áhítatot** tartunk a Nagytemplomban Kovács Szilárd pécsi orgonaművész hangversenyével.
- ❖ **Október 24-én** 9:30-tól **Nagytemplom felszentelésének 240. évfordulója** alkalmából **ünnepi istentiszteletet** és **csendesnapot** tartunk a Nagytemplomban a békéscsabai gyülekezet tagjaival.
- ❖ **Október 25-én** 10 órától **konfirmációi istentisztelet** lesz a Nagytemplomban.

Lelkészeink elérhetősége:

Horváth-Hegyi Áron: +36-20/824-2795

Zsarnai Krisztián: +36-20/369-2487

Zsarnainé Urbán Nóra: +36-20/824-9308

Ha hozzátartozója, ismerőse vagy barátja kórházba kerül, **kórházlelkészünk**, Melich Mihály elérhető a +36-20/824-2306 telefonszámon, vagy a [misi.melich@gmail.com](mailto:μισι.melich@gmail.com) email címen.

A Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség
Lelkészi Hivatalának címe: Luther tér 14.
Hivatalos órák: munkanapokon 9-17 óráig.
Te.l: +36-20/368-9935

Gyülekezetünk bankszámlaszáma:
CIB 11100702-19861274-36000001
Figyelmébe ajánljuk gyülekezetünk
honlapját: nyiregyhaza.lutheran.hu

Köszönjük a Hírmondóra szánt adományokat!

A Hírmondó legközelebbi számának tervezett megjelenési időpontja: 2026. október 24.

Lapzárta: 2026. október 10.

Szerkesztőbizottság: György Gizella, Joó Zoltánné, Márk Borbála, ifj. Nádasi Zoltán

Felelős szerkesztők: Veczánné Repka Jolán, Zsarnai Krisztián

E-mail: nyiregyhazi.hirmondo@lutheran.hu

Kiadja a Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség,
belső használatra, **ingyenes terjesztésben.**

Megjelenik háromhavonta. Készült a Grafit Nyomdában 600 példányban.